

i CU - CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

LA RIFA MUNICIPAL

En Maura:—Bola va, senyors. Ara's juga la grossa.

Barcelona:—Fassi l'ull viu, perquè aquet mano d'aquí sota's vol fer sortir el seu número.

Un dels diaris de Madrid que més varen desfogarse contra'l decret den Romanones sobre ensenyansa de la Doctrina Cristiana, en termes que gairebé va deixar enrera a la mateixa *Veu de Catalunya*, va ser la *Epoca*, el portaveu del partit conservador y den Silvela, lo que no és obstacle pera que aquest avuy es negui, buscant mil subterfugis, a revocar la disposició del ministre lliberal.

Així ho va fer saber als presidents de las societats econòmiques de Barcelona que varen anar a véurel aprofitant la seva estada a Madrit ab motiu d'haverhi anat a presentar al Rey el missatge de protesta de que'ls nostres lectors tenen notícia.

Aquets jochs de la política centralista no son nous, per quin motiu no'ns agafan de sorpresa. En Sagasta, l'últim cop que va ser poder, va conseguirlo proment donar a las turbas carn de frare a cada ápat, cosa que no ha complert y prou s'ha guardat de complirla, y ara en Silvela s'ha enfilat a dalt del candelero prevalentse de la situació difícil que havia creat als liberals el decret den Romanones y no obstant el decret subsisteix.

Per nosaltres, que segueixi subsistint; com que a Catalunya no's complirà may, tant li fa que sigui vigent com no.

Ab tot, la situació que's va creant al nostre país cada día és més irritant, y així res té d'extrany que las etzegalladas dels polítics fassin sortir de foc a la mateixa terra, que com ha succeït a Serchs s'ha obert d'indignació y de vergonya. La llàstima ha sigut que en el mateix instant de produir-se'l fenomen geològic no's trobessin allí tots els caps-pares de la política espanyola que'ns malmena y que, dragant-se la terra, s'haguessin fet fonedissos fins que algún Odón de Buen del pervenir els hagués descobert confonentlos ab altres tants hipparions.

Peró, ens trobem en plenas festes, y no és gaire escayent parlar de coses tristes; així és que també deixarem de banda aquella famosa sessió de vocals associats de l'altre día que va ser cosa més llastimosa pera'l bon nom de la ciutat del que ho ha sigut pera tota la nació l'espectacle de criatura que ha donat el general Borbón a Madrid. Res, está vist que'l sabre pocas vegades deixa d'anar acompanyat de vaina.

Menos mal si tot aquest garbuig de miserias humanas els ha vingut acompanyat de la grossa de Nadal, que al aparéixer el present número, ja haurá arreplegat a n'algué de plé a plé. No cal dir lo molt que celebraria que aquest tal fos algún lector de [CU-CUT]

Entre totas las rifadas ab que'ns obsequian cada dos per tres els nostres Governes, aquesta és la més tolerable; ey, per aquells que'n surten afavorits, que pels demés els dona tant gust com si'ls freguessin ab una estora.

Lo que és pera un servidor, la Loteria Nacional de Madrid m'inspira tanta confiança com la d'Hamburg, que encara no's té notícia de que ningú hi hagi tret may, y si volen que'ls sigui franch, els diré que més beneficiós m'ha reportat aquesta última en que no hi he jugat un sol céntim en ma vida, que la primera

que cada any per aquet temps m'alleugereix d'un parell de durets sense que may n'hagi trobat el resquit, tant si he tingut un número bonich com lleig, com si ha sigut d'aquells cabalístichs que sumats, restats, multiplicats y partits donan per resultat... quedarse dintre l'urna.

Peró no vuy capficarme més en semblant materia perque prou feina tinch ab pèndrem ab filosofia l'altra rifa de las décimas y bonas festes que desde Sant Tomás a Nadal li plouen que és un disgust a cada ciutadà que té la desgracia de necessitar els serveys de altres ciutadans, que'l deixan escurat com ja voldríam véurehi las clavegueras de Barcelona.

Ara com ara, y malgrat els progressos de la ciencia y els innegables avenços socials no s'ha trobat el medi d'exterminar la *décima*, aquesta forma poética tan empipadora que's veu que no és pas de las *llamadas a desaparecer*. En fi, esperarém a que en Lerroux ens guanyi aixó de la *nivelación social*, única manera ab que podrém conseguir que tots poguéem presentar *décima* o que no'n presenti ningú.

No'ls dich res de *pessebres* perque d'un quant temps a n'aquesta part aquet ram el tenen monopolisat els sabis de las nacions asiáticas que'ls necessitan pel seu serviment de cada ápat, com igualment tenen acaparats tots els suros y tot el *vert*, que son adminiculs imprescindibles d'aquets artefactes.

Gairebé també podríam estalviar-nos de recordar els galls y els turróns, menja tradicional d'aquestes festes, perque las cosas están en forma de que aviat d'Espanya no se'n cantarà gall ni gallina y en quant als turróns, l'any que no se'ls menjan tots el fusionistas se'ls reparteixen els conservadors. Gracias encara que al poble li deixin neulas més o menos remullidas que'ns envian en forma de governadors, delegats de Hisenda, alcaldes de R. O. etc, etc., quan no li carregan els neulers y tot, que és cada dos per tres y dintre y fora de temporada.

La veritable festa del poble és la dels Ignocents que s'escaurà a ser dintre de la present setmana. ¡Prou que's coneix que'l rey Herodes no hi tenia jurisdicció sobre Espanya ahont d'ignocents n'hi há tan bell planter!

Que ho diguin sinó els *esquilats* que plantan tot l'any a las masses proletarias la *llufa* de las reivindicacions obreras, que ja va resultant pels obrers broma tan pesadeta que fins comensan a maliciar del engany, com no falta un Bonallufa... dich, Bonafulla que ho acrediti. Peró no tots son ignocents de bona fe. Qué més voldrían que aixó certs regidors que varen votar contra l'arrendament de consums?

Peró l'ignocencia d'aquets és cosa tan problemática com la virtualitat dels motius que'ls feyan resistir a sometres al fallo d'un tribunal d'honor.

L'única ignocencia de semblants ignocents era la de creures que al poble de Barcelona li plantarian impunement la *llufa* de las bonas intencions en que simulavan inspirar la seva oposició al arrendament.

Y com que ab tot aquet *pot pourri* d'asumptos d'actualitat ja he omplert las *cuartillas* reglamentarias, faig punt aquí, desitjantelshi un bon Nadal y un bon fi y comensament d'any. Ey; aixó en cas de que no pensin plantificarme pels bigotis aquell dimoni més negre que en Junoy, que diu: "No se admiten felicitaciones".

SORTS

J. Fimyo.

Un que sempre treu la grossa... a passeig.

J. Fimyo.

Un que s'ha d'acontentar no més que ab aproximacions.

BONAS FESTAS

Ja que d'aquí pocas horas
estarem en ple Nadal;
ja que demà som al dia
més simpàtic de tot l'any,
vuy donar las bonas festas
als meus lectors estimats.
Si senyors; si els basureros,
serenos y vigilants
es permeten aquet luxu,
jo també me'l vuy donar.
El mal és que jo voldria
fè una cosa original,
una *décima* ben nova,
y no sé com comensar.
¿Qué puch dir? ¿Que'ls hi desitjo
salut y prosperitats?
¿Forsa gana y alegría
per menjar tranquils el gall?
Aixó ja és antich y ranci;
és un tema molt gastat
y els meus lectors es mereixen
pensaments més enlairaats.
Además, de certas cosas
ja no'ns en cal ni parlar.
Abans no hi havia casa
que en dia tan senyalat
no tirés pilota a l'olla
y no matés el seu gall,
sense faltarli per postres
els turróns de *massapà*,
las neulas reglamentarias,
un vinet ranci tal qual,
y sobre tot alegría,

que aixó no faltava may.
Prò els temps han cambiat d'as-
pecte,

las cosas s'han trasmutat
y avuy día els infelissos
que tenim de treballar
per guanyarnos las garrofas,
hem de viure condemnats
a no ferse ab els pollastres
ni ab cap mena de viram.
Ab els turróns ni pensarhi;
Madrid els té acaparats
y d'aixó no més en menjan
que'ls ministres governants.
Las neulas, las dolsas neulas,
un menjar tan delicat,
tan propi de la diada,
y que m'agradava tant,
l'he aborrit d'una manera
que ni'n puch sentir parlar.
Ab las Odas den Marquina,
els esperpentos den Gual,
las composicions den Chueca
y molts altres disbarats
que no vuy anomenarlos
perque'm faria pesat,
me n'he atipat tant de neulas
que no las puch fer passar.
Y no és a mí sol que'm passa,
perque'm han assegurat
que ja s'está fent molt públich
y quasi bé és general
deixà a recó el nom de neulas,
que és un nom molt antiquat,
y dirne *Risas de Grecia*.
Em sembla que no está mal.

Donsas privats de pollastres
¿cóm hem de passà el Nadal?
Lo que és jo penso passarlo
com tots els días usuals;
pel mitg día mongetetas
y pel vespre bacallá...
salvo que algún lector noble
tingués la amabilitat
de mostrarme'l seu apreci
y em volgués obsequiar
ab dos caponets ben macos.
(a casa som quatre caps,
y, vaja, respecte a gana
per ara no'm puch queixar.)
Ja ho saben, si's determinan
mil gracias per endevant,
y els hi desitjo que passin
bonas festas de Nadal;
y l'any que ve, si és possible
que'ls pugui felicitar
ab més *daixós* y *dallonsas*...
ja ho saben. Que per molts anys.

Aixó que he dit dels pollastres,
com vostés ja compendrán,
no ha sigut més que una broma.
En tinch quatre de plomats
y si volen els convido...
Els hi puch assegurar
que si venen els hi guardo
per vostés el millor tall.
Aixís es mori en Sagasta
si lo que he dit no és vritat,
que a mi may em dolen *prendas*
quan soch posat a jugar.

K. O. K.

Mirant las llistas

—Fassi'l favor de fer un xich de lloch. Fa tres horas que m'estich esperant y encara no he pogut fer el fet.

—Senyora Manela, vosté pera quí?

—Qué tal, Tomaset? ¿vol creure que no l'havía vist?

—Ni jo tampoch a vosté. Sinó que he sentit que s'exclamava y la he coneguda ab la veu.

—Fugi, home, si és un escàndol. Sembla que perque veuen a una dona tothom s'hi vegi ab cor.

—¿Y donchs, que venia a mirar las llistas de la loteria?

—Sí, com que a casa no tenim diari y no'ns fiem gaire de las llistas que venen pels carrers, perque a lo millor un se troba que ha tret y quan arriban las *ufassials* arriba també'l desengany...

—Ja sol passar moltes vegadas, ja. ¿Que hi ha posat molt a la rifa aquet Nadal?

—Miri, si fa o no fa com als altres anys, y aixó que m'havía proposat no gastarmhi un céntim; però és alló, una va a cal adroguer: "¿que no hi vol posar res a la rifa?" Qué té que dir un *hom*: que nó y exposarse a que treguin la grossa? Vosté ja ho compendrà que no pot ser y que no's té més remey que posarhi deu o vint ralets.

Y per totas las botigas passa lo mateix, resultant que quan s'arriba al día vintitrés de Desembre a totas las casas ens trobem que las apuntacions ja no'ns caben a la calaixera, per més que'ns haguessim empenyat en no vulguer jugar a la rifa. Miri, aquest any al menos tinch quaranta quatre participacions.

—¡Dimontril!

—Peró per aixó no's cregui, en la que hi he posat més ha sigut un duro. Dich mentida, en tinch una que me'n costa cinch: encara en Lluís no ho sab; ja veurá, de vegadas els homes no's fan cárrech de las *sarcun-tancias*.

—Devia tenir algún compromís.

—Ja veurá com va ser: m'estava fa quinze días a cala Ignasieta, la tendera de sota de casa, quan va entrar a la botiga un senyorás molt ben vestit que ab un accent marcadament francés o rus, va demanar duas lliuras de patatas gregas y un enciam del sucre, y veliaquí que quan ja l'havian despatxat y mentres es repartia las patatas per las butxacas del *sobratodu*, l'Ignasieta li va preguntar si volia posar alguna cosa a la rifa, ja que cada any fan bitllet.

—A ver que número tener osté—va dir ell.

—Miri, tal número—ara no'm recorda.

—Oh, ser un número muy malo.

—¡Ay, ay! ¿cóm ho sab que és dolent?—vaig fer jo.

—Madama, mi tener un secreto para saber los números que han de salir premiados.

—¿De debó? ¡May volia morir la vella per veure cosas novas!

—Mire osté si es cierto lo que le digo, que yo haber venido expresamente a España para comprar un número que yo sé que ha de salir.

—¿Ja l'ha trobat?

—Oui madama. Tenerlo ya en la cartera.

—¿Que no m'hi deixará posar res?

—Osté comprenderá, madama...

—Encara que només sigan deu ralets.

—Tan poca cosa, señora, no puede ser, y como un

favor le decaré a osté interesar treinta pesetas.

Jo alashoras vareig comensar que trenta pessetas era massa y ell deya que encara era poch. El cas és que ell anant baixant y jo pujant, várem quedar en vinticinch. Allá mateix em va fer l'apuntació y llestos. ¿Qué li sembla de tot aixó, Tomaset?

—Em sembla que vosté va tenir massa confiansa en una persona que no coneixia.

—¿Vol dir que no és veritat que hagi sortit aquet número? Tingui, Tomaset, si és servit, m'riho vosté mateix, que ja m'ha fet posar ab l'ay al cor.

—A veure, dongui. Número 40,001. ¡Senyora Manela se l'han ben rifada! ¡El número de bitllets del sorteig de Nadal no més arriba a 40,000!

—¿Qué vol dir ab aixó?

—Que aquet número no ha entrat en sort!

—¡Ay, aguantim Tomaset que m'agaia alguna cosa!

¡Un número que no podía entrar en sort!

—Y encara no és aixó lo pitjor.

—¿Donchs qué?

—¡Que no ha pogut sortir!

ALEXANDRE FONT.

¡ESCURA BUTXACAS!

«Felissas festes»

El carté, el que m'enllustra las botas,
la portera, el que porta el carbó,

DIA D'IGNOCENTS

—Vaja, en días com aquet las senyoras no hi podém anar solas pel carrer.

—¡Ay sí! ¡Ja li ben asseguro, senyora Quima, que només de vigilar que a una noli penjin la *llufa's* passan las set *calsas* d'amargura.

VICE VERSA

—Senyora: ¿vol que li porti?

l'escombriaire, el sereno, la dida,
el que fa caminà'l contador,
el que'm porta el diari, el lampista,
l'adrogue, el taberné, el vigilant,
el fuster, la modista, el drapaire,
l'aprenent botiguer del devant,
el barber, el que'm planxa els sombreros,
el que ensenya de lletra al meu noy,
el manyá, las minyonas, el sastre,
un manobre que és fill de Sant Boy,
tres nebots que en tot l'any ni'm saludan,
un gitano que va dar-me un gat,
una dona que ven boniatos,
la que ven bacallá remullat,
la que'm planxa las meas camisas,
un camálích y un municipal.
Aquets son els que enguany m'escorcollan
y em desitjan felís el Nadal.

J. A. VÍAS.

Delicadesas

Miseria humana

En el número del *Diluvio* correspondiente al día 16, edición de la tarde, s'hi llegía lo següent:

"Se nos pide la inserción de la alocución siguiente:

"A los obreros.—Ante los denigrantes actos de inconsecuencia que conscientemente y repetidas veces y con bajeza sin igual ha cometido Juan Bta. Esteve (a) Leopoldo Bonafulla, tenemos á bien poner á los ojos de los compañeros y del obrero en general una de las muchas cartas que obran en nuestro poder y que declara evidentemente su reprochable conducta. Esta carta, que a continuación se explica, fué dirigida á un compañero de Vilallonga (provincia de Tarragona). Dice así:

"Amigo y compañero.....: Considero de grandes y provechosos resultados para el porvenir prestar, sin

—¿Ja podrás tan petitet?

...Y en lloch de portà ell al gall,
el gall va portarlo a n'ell.

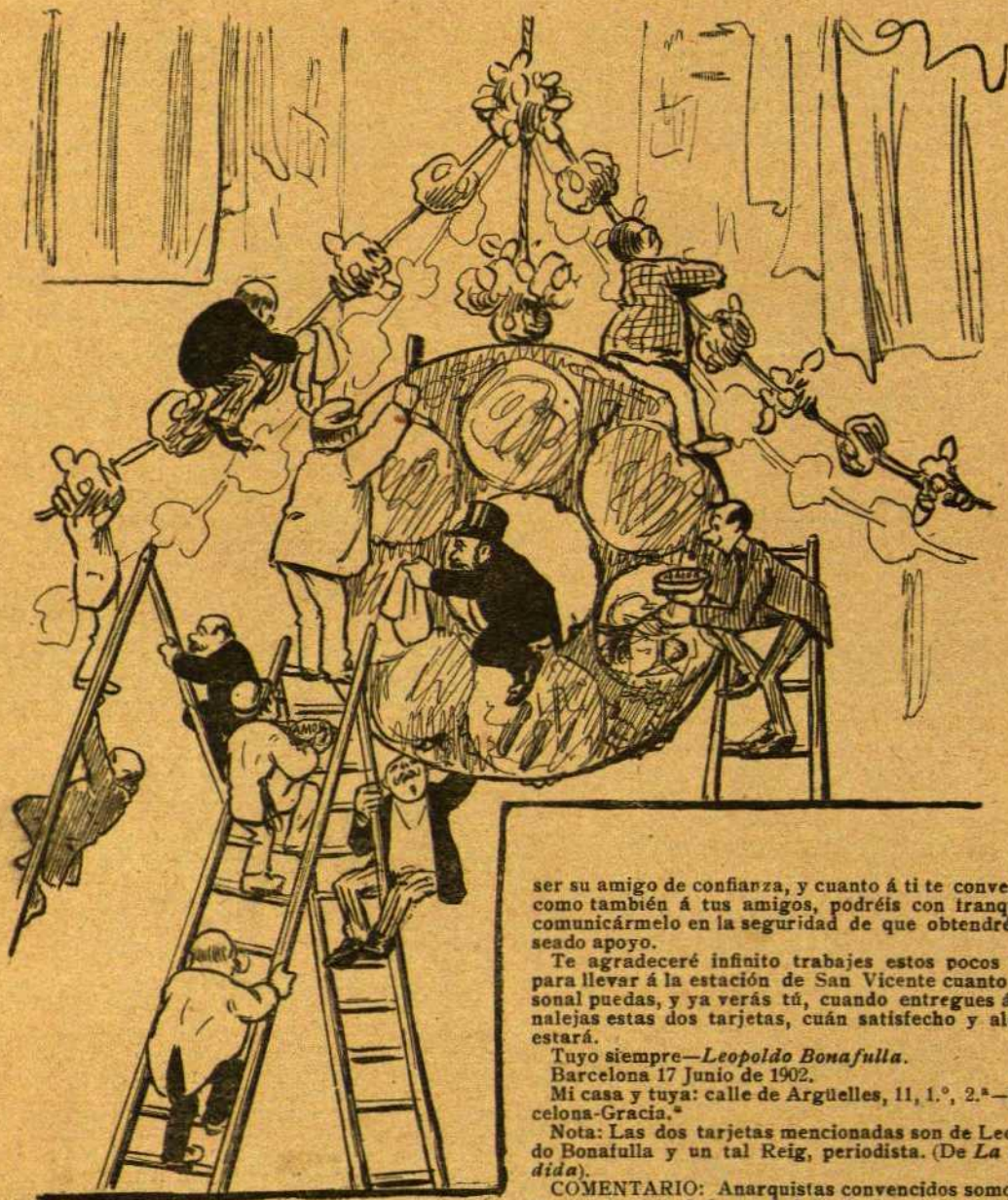
abdicaciones, nuestro apoyo á la idea que en estos momentos representa Canalejas. Así es que tras las detenciones de que he sido víctima, este hombre público ha comprendido la sinceridad y honradez que inspiran mis actos y de aquí ha venido que me ha ofrecido noble y desinteresada consideración, que yo debo agradecer y corresponder.

En este sentido te escribo rogándote que entre tus amigos resolváis dispensar á Canalejas espontáneo saludo. El domingo próximo, á las 6'30 mañana, llegará á San Vicente en el tren correo de Valencia, permaneciendo en la estación hasta las ocho para tomar el expreso de Madrid que ha de conducirle á Barcelona.

Me parece que sería de gran provecho para nuestra causa que formarais comisión tan numerosa como os fuera posible y á la hora que os indicó estuvierais en la estación de San Vicente para recibirle, entregándole en el momento de saludarle las dos tarjetas que os remito aquí dentro, ya que el leerlas le dará gran contento y os abrazará entusiasmado.

Escribo también en este mismo sentido á Morell y

AL CARRER DE FERNANDO

Veus aquí l'únich sistema
que hauria pogut usar-se
pera netejar las banderas
y medallons y garlandas
que adornan la nostra via
més fina y aristocrática.

Valls, y os aconsejo que vosotros todos procuréis que los pueblos cercanos á Vilallonga envíen también sus comisiones al objeto de que en la estación de San Vicente se agrupe todo el personal más numeroso.

No pongas en duda, amigo..... que cuanto mayor é imponente sea el recibimiento que se dispense á Canalejas, tanto será el beneficio que nosotros podremos sacar de nuestra propaganda.

Tras los sufrimientos que he pasado he llegado á

ser su amigo de confianza, y cuanto á ti te convenga, como también á tus amigos, podréis con franqueza comunicármelo en la seguridad de que obtendré deseado apoyo.

Te agradeceré infinito trabajos estos pocos días para llevar á la estación de San Vicente cuanto personal puedas, y ya verás tú, cuando entregues á Canalejas estas dos tarjetas, cuán satisfecho y alegre estará.

Tuyo siempre—*Leopoldo Bonafulla.*

Barcelona 17 Junio de 1902.

Mi casa y tuya: calle de Argüelles, 11, 1.º, 2.ª—Barcelona-Gracia.

Nota: Las dos tarjetas mencionadas son de Leopoldo Bonafulla y un tal Reig, periodista. (De *La Perdi*da).

COMENTARIO: Anarquistas convencidos somos, y como amantes de la verdad la decimos por amarga que ésta sea. Los que apostrofamos en cierto mitin á un Fontanals y demás socialeros porque prepararon al ex-ministro Dato un viaje y recibimiento popular, no podemos callar ante lo que significa ese documento que va firmado por el citado Bonafulla.

No podemos servir á los farsantes políticos; todos son iguales y no creemos que sea anarquista el individuo que les ayude á encumbrarse. Como así lo creemos lo manifestamos.

Los grupos libertarios de Barcelona.—Grupo Verdad; Grupo Actividad; Grupo Ni Dios ni amo; Grupo Los sin Patria; Agrupación Los desterrados; Juventud Libertaria; Grupo Antimilitarista; Grupo Germinal; Grupo Los desheredados; Grupo Constancia; Agrupación Varía; Agrupación Libertaria; Grupo Los despreocupados.

Cal confessar que aquet remittit, alocució, o lo que siga, respira un aire de sinceritat y nobleza que ja

voldríam véurel en molta gent que passa per *seria*.

Sense anar més lluny, aquí tenen el *Brusi* que al endemà copiava dit remittit omitint tot lo que ve després de la paraula COMENTARIO, que ell substituïa per aquest altre de la seva cullita:

"Suponemos que el señor Canalejas se considerará en el caso de rectificar ó ratificar."

Y és que de posar dit *comentario* hauria hagut de dir altre tant al seu amic senyor Dato. Y ara una pregunta, senyor Pastetas: ¿tanta feiaa li hauria donat l'abstenir-se de publicar una y altra cosa?

Y consti que aqueixa idea no és nostra sinó del mateix *Brusi*, qui per boca del senyor Illas, el psicòlech de la redacció, diu dos planas més enllà en el mateix número:

"Esta labor nefanda es como la otra, como la que exalta Paolo Lombroso, obra en gran parte también de la prensa, de esta prensa que, entregada á la *caza al suscriptor* (en Cervantes, senyor Illas, hauria escrit *del suscriptor*) corre incesantemente tras de oro-
peles y colorines que halaguen á los lectores, sin preocuparse gran cosa de la justicia y de la verdad."

Se dirá que esta verdad y esta justicia pueden también abrirse paso en sus columnas, mas no es exacto. Como cortesano rastrero y complaciente, el periódico *no dice nunca á su señor* más que aquello que le agrada; callar ya es mucho, tanto, que son pocos, muy pocos, los que se atreven siquiera á rendir á la verdad cuando menos el homenaje vergonzante del silencio."

Aquí sí que's pot dir *cria Illas y te sacarán los ojos*.

Y ara tornant a la qüestió anarquista-bonafullesca en la que, segons hem sentit a dir, hi ha además barrejada una partida d'uns quants cents duros que s'han fos a las mans d'aquell *bonapessa*, ens permetem fer als senyors anarquistas las següents reflexions:

No havéu d'extranyarvos, ni menos queixarvos, de aixó que us passa y us passará sempre. Quan no será un Fontanals qui vos la fregeixi, será un Bonatulla, y quan aquet deixi la paella l'agafará un Bula, un Reo-

yo, un Quejido o un Lerroux; lo qual vol dir que esteu condemnats a traïdor, a trapella y, sobretot, a gandul perpétuu.

Y és que, empenyats en omplirvos el cap de negacions, vostre cervell, atrofiat per aqueixas, no arriba a comprendre que las ideas negativas may han anat ni anirán en lloch.

Plens de rencunia per totas las ideas fonamentals de l'Humanitat, tot ho voldriau enderrocar y si podíau, o us deixavan, de vostras brivadas iconoclásticas, ni Deu ni la Patria en sortirían lliures.

Mes suposant, lo que no és possible, per més que diguéu, que de vostres cors n'están completament desarreladas certas virtuts, calificadas per vosaltres de vellas preocupacions, ¿en nom de qué demanéu honradesa, virtud arcaica, a n'aqueixos futurs polítics, que tant aplaudiu quan us predican que la propietat és un robo, veritables vividors vitalicis que tan aviat cobran del centre per provocar vagas que debilitin las energías dels industrials y fabricants, com d'aqueixos *per arreglarlo*, com explotan a totas horas la miseria dels infims, que diuen representar, vivint y xalantse a las sevas costellas?

Y si vosaltres, plens d'una vanitat que us surt a raig fet pels forats de las espadenyas, us titoláu enfáticamente: *Los despreocupados, Ni Dios ni amo, Los sin Patria, etc., etc., etc.*, ¿per qué en Bonafulla, extremant la despreocupació, no pot titularse: *El sin solvencia ni vergüenza*?

FLAVIUS.

"Aguinaldo"

Sí, senyors; parlant ab perdó, jo soch un camàlich pera servirlos, que té'l punt a la vora vora del carrer dels Escudillers, trencant a la dreta. Tirin un xich cap amunt y em trobarán desseguida. Si no hi fós al

LA TRACCIÓN ELÉCTRICA A SANT ANDREU

Es tal l'excés de fluit als nous tranvías, que tot lo que és metall se n'ho arrossega

y als pobres passatgers els electrisa y arriba a felshí veure las estrellas.

punt, cosa que succeix moltes vegades, demanin per mí a la botiga del costat que tot seguit els hi dirán ahont soch, si ho saben, sino espèrintse que una hora o altra hi aniré.

Peró vostés dirán: per qué ho explica que és camàlich? Tinguén un xich de paciència y ho sabrán desseguida.

L'altre dia hi era al punt. ¡Oh y que és estrany! Donchs sí, senyors; hi era; y se'm va acostar un pagés tot botarut de nas, ab la cara molt ampla, la boca grossa y las orellas com pámpols de cep. Duya la barretina de gayrell y tenia las camas un xich entre paréntesis.

—Noy: ell que'm diu; que vols portar un bulto a l'estació?

—Sí, senyor; aquesta és la meva feina.

—Donchs, vina.

—Oh; que és gayrelluny? Perque no puch abandonar massa la cantonada, que després me portan recados y no m'hi troban.

—No, home, fins al cantó.

—Está be; donchs aném.

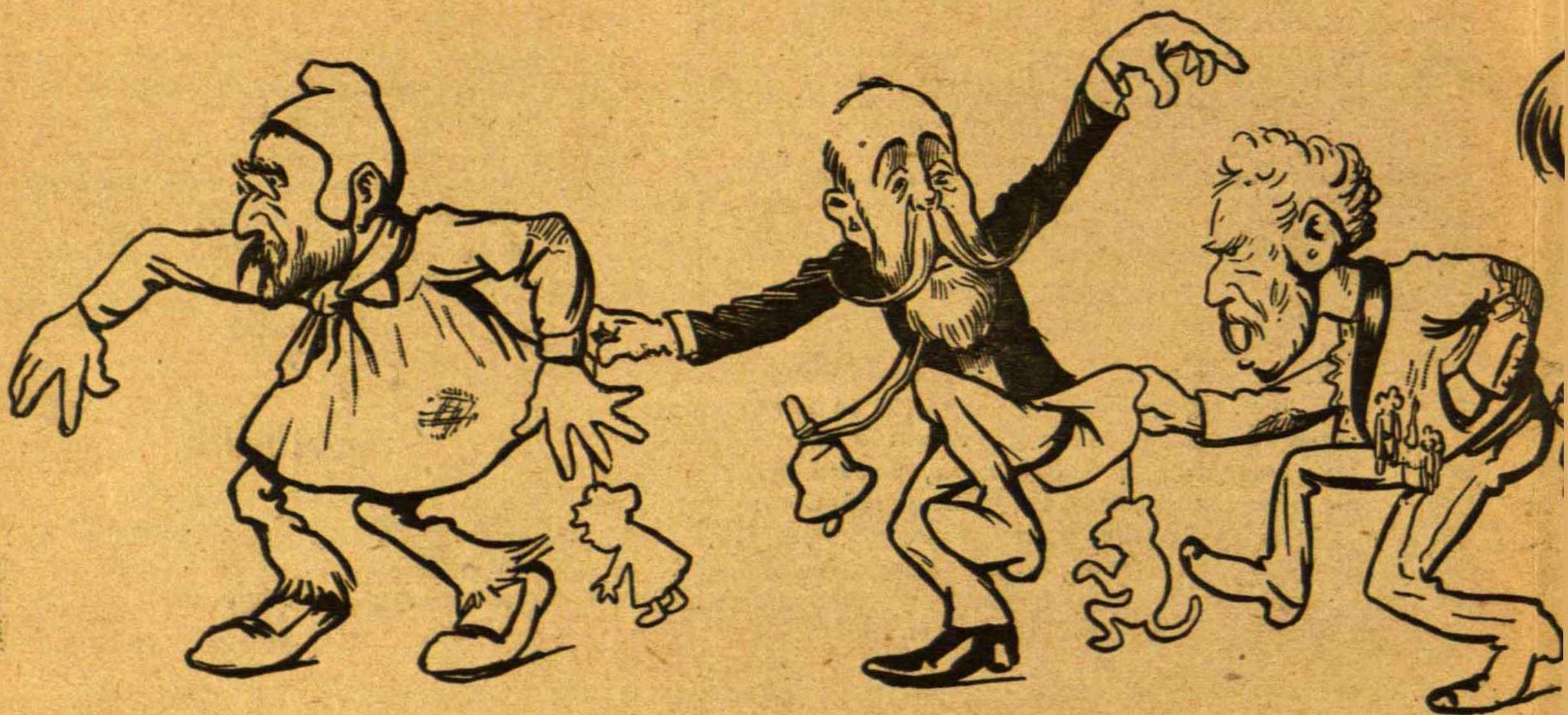
Me va fer girar no sé quantas cantonadas y després, entrant en un botiga:

—Te, va dir senyalant una caixa; porta aixó a l'estació. Aquí tens la factura.

Me la carregó tot seguit al coll (la caixa, no la factura) y cap a l'estació.

Jo de tafaner no'n soch gaire, peró una mica sí: vaig volguer veure la factura.

Sí? bona l'havem feta! era en castellá y com que a mí la doctrina me l'havían ensenyada en catalá, no'n

En Moret la vol plantar
al perdido Canalejas,

a n'en Romero en Sagasta
y a n'en Sagasta el Silvela,

treya l'aigua clara. Peró pelluca per aquí, pelluca per allá, al últim vaig endevinar que qui ho enviava era ¡Cu-cut!

—¡Ay, ay! ¡Cu-cut! una caixa a Madrid? Qué redimontri deu haverhi? Qué deu ser...? Y la tafanería no'm deixava viure.

Jo ja ho veya que era mal fet volguer saber lo que hi havia a la caixa, y caminant depressa, depressa, procurava tréurem la mala tentació del cap. Ja gairebé tenia tot el camí fet, quan m'escaiguí a passar pel devant de casa y, llavors, jadeu, bonas resolucions! M'enfilo escala amunt ab quatre gambadas; truco a la porta; m'obra la dona; tiro a terra la caixa y...

—Au, au; una escarpra, li dich a la dona.

—Peró que't vols perdre? em respón ella.

—No tingas por, que no vuy robar rés a ningú. Ja la tornarem a clavar.

Cop de martell y esbotzo la caixa... A dins no hi ha-

via res; no més al fons de tot una carta plegada que deya ab lletres molt grosses "Aguinaldo". L'obro tot seguit, no estava closa, y aquesta sí que la vaig entendre, perque era en catalá. Deya lo següent:

"Sr. D. Francisco Silvela.

Madrid.

Molt senyor meu: Com ara arriba Nadal y per aquesta diada las personas que s'aprecian sólen enviar-se regalos, sería la meva voluntat fernhi un; peró com que ara com ara no'm sería gaire avinent, al menos li vuy enviar una llista perque si nó hi ha caigut se puga fer un dinar ben bó ab la mateixa minestra que té a má.

Vegi si li agrada:

Pera escudella, pot arreglarse un bon plat de sopa boba de la que menján tants amichs com té que corran per assí colcats per vosté, sense altra feina que cobrar la nómina.

Pera entrant, fassis servir per en Lerroux uns quants pas'elets d'aquells que ell sab fer predicant lo que no creu.

Després, pel peix, ningú li pot proporcionar millors llussos que'ls contribuyents queho pagan tot y sempre rében.

De verduras, aprofiti la bleda que de mica en mica li va clavant en Maura, y pera rostit, no pot trobar un millor pera *gall farsit de pansas* que'l seu amich Planas y Casals.

De turróns no n'hi parlo, porque tant vosté com tots els amichs de la política, prou saben de passársels de má en má, tot fentse, si convé, esqueneta els uns als altres.

Neulas també en trobará tantas com vulga pels banchs de *can Seixanta*, y sobre tot a la fábrika den

Forgas, que n'és de debó, y encara que no *combrega* en el partit de vosté, crech que per aquesta vegada voldrá proporcionarnhi, però posant las ee sobre las ii, declarant queho fa com amich particular, no com a polítich.

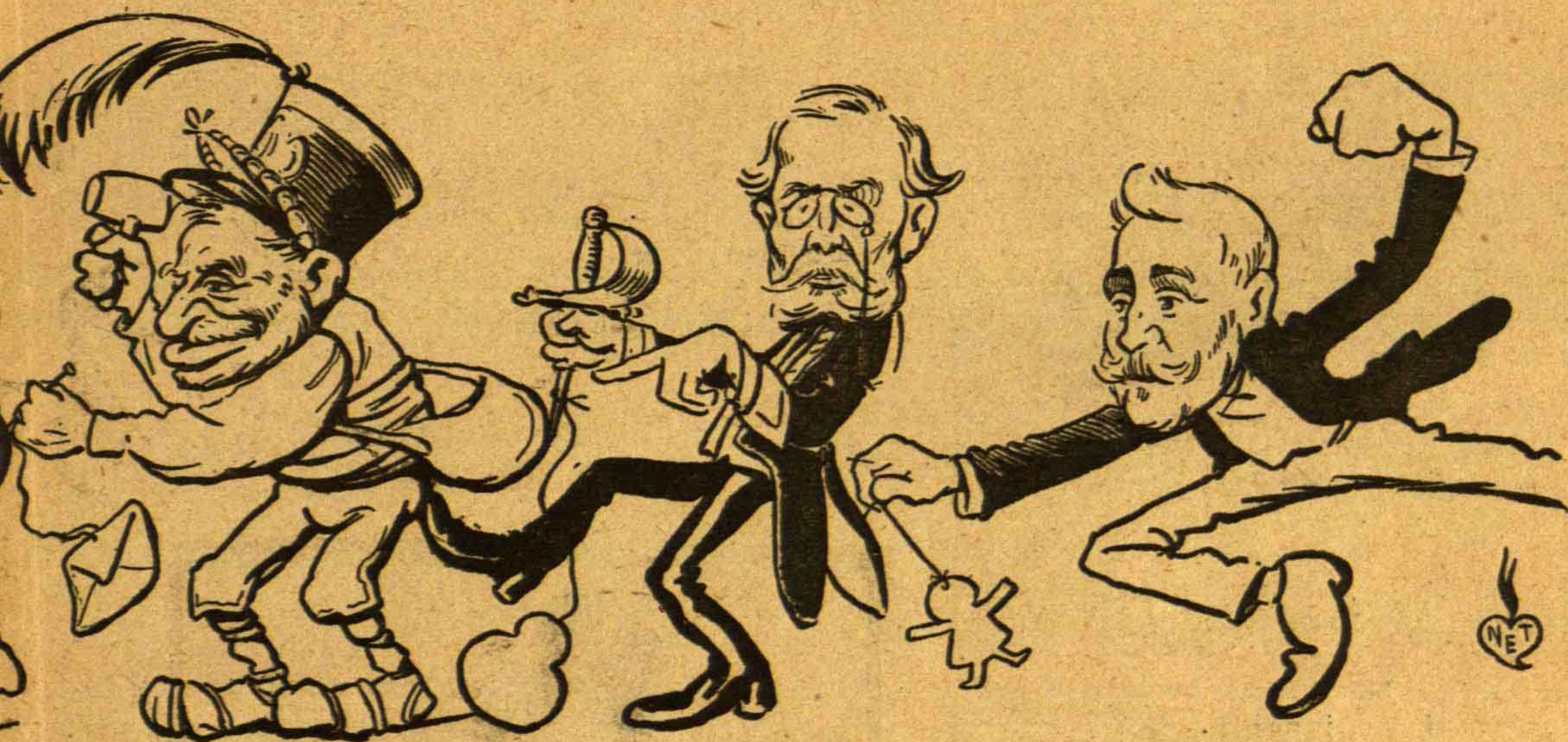
Me sembla que'l dinar ja és prou suculent aixís: de manera que li aconsello no fassi gaires excessos: ab tot, si per no seguir el meu consell se troba replé, créguim que mentres visca li servirà de purga

[Cu-cut!]

Després de llegir la carta vaig reclavar la caixa y cap a l'estació; però com que no'm convé que se sápi-ga que vaig obrirla, perque perdria la confiança de la parroquia, els hi demano que no ho fassin corre.

UN CAMÁLICH.

LUFA

a quí en Maura ab dissimulo
també la seva li penja,

peró tots ells se'n desfán
y el país és qui carrega.

VERSOS

(A un amich)

Fa ja unas quantas setmanas
que ab insistencia'm demanas
que't fassi uns versos, amich,
y, com so atent per essencia,
impulsat per ma prudencia,
escolta lo que aquí't dich.

Si je sapigués fer versos
divins, en lloch de perversos,
te'n dedicaria a mils.
Además hi há un altre *assunto*;
¿qué vols que't digui, pregunto,
no tractat en tots istils?

¿Tocaré a nostra cultura,
arts, ciencias, literatura
o bé'l *fandango* d'eix mon?
Prou foran ilusions vanas,
donchs quan ne *toco campanas*
és que *toco el violón*.

¿Diré mal de las xicotas

perque'l rostre's pintan totas
creyent que més las volém
y que'ls homes, ab finura,
sols veyentlas en *pintura*
la cigonya els hi pintém?

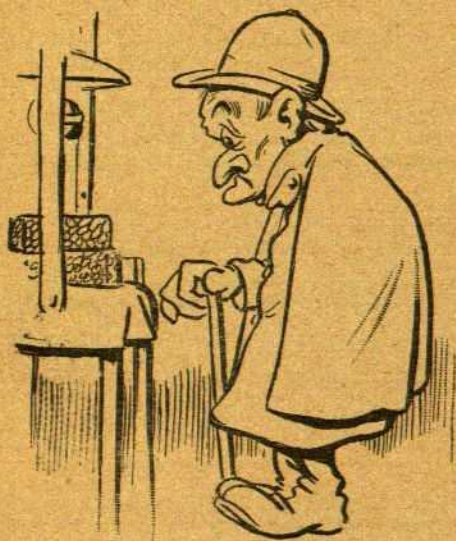
¿Parlaré, donchs, dels ciclistas
que'ls carrers prenen per pistas
ab perill del tranzeunt,
a qui treuen de *casellas*,
o li trencan las costellas
fentlo esguerrat o difunt?

¿Criticaré algunas *obras*
fetas per sabis *manobras*,
ja que soch *crítich* d'estat?...
Mes no vuy forsar ma ploma
ni ara estich, tampoch, de broma;
lo que si estich, és sentat.

No vuy allargarme massa,
puig lo llarch, de *llarch ho passa*
el simpátich Director,
a qui un aplauso dedico
y a tu, amich meu, te suplico
no apedreguis al autor.

SANCH DE CARGOL

UN AFICIONAT ALS TURRONS

—¡Quina llástima que ab els Alicants no hi donguin dentadures!

Ara si que la regeneració és un fet. Després de l'inauguració de las vetlladas del *Ateneo*, els del "Teatre Intim" s'han decidit a donar fe de vida, anunciant una nova tan la de representacions a Novetats.

La cosa serà pel Janer, el mes dels gats, lo que no deixa de ser un símbol, ja que la colla que capitaneja en Gual venen a ser ni més ni menys que quatre gats. Y no quatre gats de poch més o menys, sinó quatre gats dels frares ab tots els ets y uts. Lo que hi há és que, com tots els gats, no més ensenyan las urpas quan els hi convé, que sol ser molt de tart en tart, ja que d'ensá de la memorable nit del estreno de la "Culpable," en que'ls que várem assistirhi várem haver de sortir nedant del enderrocat teatre Lfrich, ahont si'ns descuidém hauríam donat que fer a la Societat de salvament de náufrechs a causa del dalta baix d'aigua que va haverhi, ben pocas senyals d'existencia havían donat.

Peró ara—bromas apart—sembla que tantmateix la cosa vá de bo, y el mes entrant tractan de donar a Novetats algunas representacions que, segóns notícias, resultarán una cosa ben acceptable. Las obras escullidas son l'*Edip Rey* de Sófoles y *El casament per forsa* de Molière, que tractan de posar ab tota la propietat possible, anunciant pera més tart els *Teixidors* de Hauptmann. De manera que'ns donarán una obra de los más remotos tiempos, una de mitg temps y una de rigorós... modernisme, ab tot y ser deguda a un autor calvo com una botxa.

Deu fassi que aquet cop la cosa vagi bé y si hi va

—que sembla que hi anirà—premií als del Teatre Intim els seus esforços, que aquesta vegada tenen tot l'aire d'anar més ben encarrilats que las altras.

Lo qual és cosa que convé prou, donchs aquest hivern la pobre Talía está a la nostra ciutat en situació molt apurada... D'ensá que hi hem entrat no s'ha estrenat una sola obra que pugués anar. Las únicas dignas d'elogi ja provenen de la tardor, com en provenen, ab tot y ser unas neulas com unas casas, las estrenadas aquesta setmana al Eldorado, Gran-via y demás teatres... d'istiu. Entre las sarsuelas estrenadas a n'aquest últim, no n'hi ha cap que valgui un xavo. L'última de totes és una cosa tant y tant escandalosa, que fins el crítich teatral del *Eco de las Cloacas* va escruixisen.

En cambi "Los granujas" representat al Eldorado, és una obreta carregada de bonas intencions... y de cursilerías passadas de moda. Com todas las cursilerías! Se tracta *nada menos* que de la glorificació dels pillets, intentada pel terme sentimental ab materials de Víctor Hugo, Decourcelle y tants altres. Però és lo que deuen haverse dit els senyors Arniches y Jackson, autors de la lletra: *Nihil novum*... Y lo mateix deuen haverse dit els senyors Torregrossa y Valverde (fil) que ho son de la música. Perque hi há cada carrinclonería y cada motiu gastat, que hi há motius pera tirar el barret al foch. Encara que lo millor fora tirarhi la partitura.

Ab tot, és una obreta en que'l públich no hi pot apendre res de mal. Lo qual sempre és satisfactori.

VIROLET.

IGNOCENTADA

Tan pentinat y tan net
petimetre y aixerit,
ara que'l treball no'l mata
¡que'n fa patir per Madrid!

Calendari de ¡CU-CUT!

pera l'any 1903

[[El dia 31 del actual sortirà a la llum pública el CALENDARI DE ¡CU-CUT! PERA L'ANY 1903!]]

Serà del mateix format del periòdic i continuarà cent quaranta planas en paper superior. La portada, impresa a set tintas per la reputada litografia de A. Utrillo y C.^a, és obra de nostre company senyor Cornet, lo que'ns excusa de ferne l'elogi. El CALENDARI continuarà quatre planas senceras de fotografias degudas a n'en Manel Font y Torné, que han sigut objecte d'un tiratge especial en paper *couché*.

En la part literaria hi figuraran treballs en vers y prosa dels reputats escriptors Emili Guanyabens, Novellas de Molins, Manel Marinello, Dolors Moncerdá de Macià, Ayné y Rabell, Agnès Armengol de Badia, Víctor Rahola, Joaquím Cabot, Francisco Viver, Ribas y Carreras, Riera y Bertrán, Ramón Masifern, Narcís Oller, Pons y Massaveu, Joseph Morató, Guillelm A. Tell y Lafont, Mossen Costa y Llobera, Joseph Agulló, Marián Vayreda, Joseph M.ª Guasch, Conrat Roure, Angel Montanya, Manel Folch y Torres, Busquets y Punset, Joaquím Ruyra, Lluís B. Nadal, Martí Genís, Joseph Berga, Berga y Boada, Joan Freixas, Oller y Rabassa, Santiago Boy, Alexandre Font, Enrich de Fuentes, Manel Pugés, Suriñach Baell, Suriñach Senties, F. Girbal, Matas y Carré, Adolf Gibert, Maspóns y Camarasa, Colomer y Fors, Lluís Tintoré, Joseph Barbany, Omar y Barrera, y altres firmats pels coneguts pseudònims: Lleixiu, K. O. K., Sanch de Pussa, Xim-Xim, E. Zola B., Butibamba, Peta cantis de Badalona, Aguilera, M. Nou, Kemp, Nicodemus, Joan Baptista, Un trovador enrogallat, Noy del Gos, Un camàlich, Puput, Sorja, Negre Farigola, Joan Calma, Xiquet de Valls, etc. etc.

La part artística continuarà dibuixos, caricatures y notas decorativas dels distingits artistes Cornet, Llaverias, Borrell (J.), Masriera (J.), Masriera (Ll.), Galwey, Riquer, Pascó Vidiella, Corominas, Basté, Borrás, Llimona (Joan), Junceda, Cusachs, Balasch, Utrillo (A.), Sardá, Costa, Oller, Berga y Boada, Plá (Ll.), Cánovas, Galf, Brunet, Ribera, etc., etc., y altres firmats pels acreditats pseudònims: Ventura, Amyc, Frétech, Joseph M.^a, Mico Sech, etc., etc.

Continuarà a més aquesta secció una notabilíssima galeria de notes póstumas inéditas dels eminents artistes: MARTÍ y ALSINA, PLANAS, PELLICER (J. Ll.), LLOVERA, FORTUNY y SIMÓ GÓMEZ.

El preu del CALENDARI serà d'UNA PESSETA.

Avis

Escaiguentse a ser el dia 31 del corrent—per ser festiu el dia 1.er de Janer—la sortida del número pròxim y havent senyalat també el mateix dia pera l'aparició del nostre CALENDARI, a fi y efecte d'evitar la confusió que aquesta coincidència produiría a la nostra Administració, aplassarém la sortida del número esmentat fins al divendres següent, o sigui fins al dia 2 de Janer del any nou.

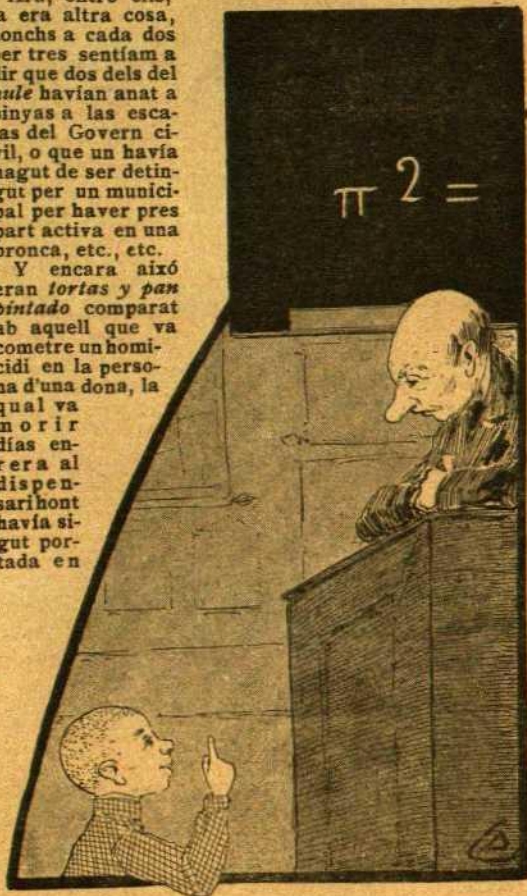
Sen'han entornat a Madrid els 150 policías guapos que'l senyor Manzano havia demanat pera ornato de la ciutat comtal.

Ho sentim perque al menys els guindillas de referència anavan nets de roba y tenian modors ab el públich.

LLISSÓ D'ALGEBRA

Ara, entre ells, ja era altra cosa, donchs a cada dos per tres sentíam a dir que dos dels del *hulé* havian anat a pinyas a las escalas del Govern civil, o que un havia hagut de ser detingut per un municipal per haver pres part activa en una bronca, etc., etc.

Y encara aixó eran *lorias y pan pintado* comparat ab aquell que va cometre un homicidi en la persona d'una dona, la qual va morir días enrera al dispensari hont havia sigut portada en

—Vamos á ver: ¿á que es igual la fórmula expuesta?

(El noy aixeca'l dit sense dir res.)

El mestre:—Vaya usted... vaya usted.

perill de mort a consecuencia de las heridas rebudas de má del irascible agent de l'autoritat.

De manera que l'únic recort visible que han deixat del seu pas per aquesta ciutat els esmentats guapos, ha sigut el de fets tan poch edificants com els de referencia.

Ab aixó, bon vent y foch a la retranga.

Llegim en un telegrama que ha publicat *El Liberal* en Barcelona expedit desde Bilbao:

"Como oposición al bizkaitarra, ha surgido un nuevo partido local que se denominará vascoespañolista.

El nuevo partido no tiene preferencia por forma política alguna, y por tanto podrán pertenecer a él monárquicos y republicanos.

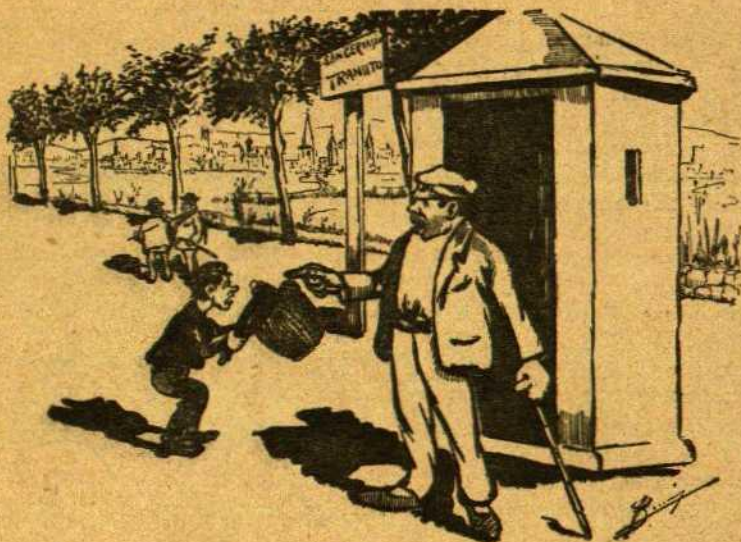
Reconoce la unidad política de España y la Constitución del Estado.

Afirmará su condición de españolista renunciando a la personalidad política del pueblo vasco."

¿Sí? *Bayá, bayá...*

Al *Liberal* no hi veuen de cap ull. ¡S'ha descubert una altra secuestrada!

UN BUROT DE NAS FI

—Que no ho veyeu que son buidas?

—Donchs jo sento fortor d'aiguarent.

—Peró ¿que no us heu adonat de que acaba de passar en Doys?

Vegin lo que diu el *Pallaresa*:

"Hace algunos días que viene comentándose el descubrimiento en el vecino pueblo de Alcoletge de una secuestrada parecida a la de Poitiers y Barcelona. Ayer eran mayores los comentarios que se hacían en varios grupos de la plaza de Constitución.

"No sabemos lo que habrá de cierto respecto a este hecho, aunque suponemos que el Juzgado estará en antecedentes para su esclarecimiento."

Sembla que al diari del carrer Nou tractan ja d'enviar mitg cos de redacció cap a Alcoletge, a fi y efecte de puguer portar una informació completa y detallada del fausto suceso.

Perque pera'l *Liberal* sempre és fausto un aconeteixement com és la troballa d'una secuestrada. No'n passen cada dia de fets aixís.

L'Esquella de la Gana en son últim número, referint-se a la frase del senyor Cambó "Hi ha regidors que son indignes de seure aquí", posa en boca d'un municipal las següents paraulas:—"Eso no se había dit may, sino desde que en esta casa hi han entrado rechidores que se llaman *chent de bé*."

Ben segur que no s'havia dit may, senyor Roca y Roca, y vosté n'és testimoni de major excepció, perque si s'hagués dit, quan vosté era regidor y va promoures la qüestió del marqués de Ayerbe...

¡Quina falta hi va fer llavors un Cambó! Però com que'ls regidors d'aquella época estavan tots, si me embrutas t'enmascaro ¿qui podia tirar la primera pedra?

En el darrer número de *L'Esquella* en P. del O. jaquet ángel de Deu lliure de tota máculat se despenja ab un semi-apólech a tall d'inscripció del "Manual de novells ardits", en el qual ressenya la sorollosa sessió del Ajuntament ahont se tractá lo del arrendament de consúms, fent además insinuacions en las que tracta de girar en forma insidiosa tota la odiositat de las baconadas, ab prima fixa, que destorbaren els nostres regidors, contra aqueixos darrers.

Aquells sopars a l'Eden Concert y a la Alhambra, celebrats entre els Mir y Miró, Fabra, Costa, Martí, y algún altre cap de casa *ejusdem furfuris*, tots els atribueix a regidors catalanistas que may hi han posat els peus; aquella pretensió dels Buxó, Selvas, Serrallera y demás pandilla primista de que l'arrendament fos de 17 milions y pico en comptes de 18 milions deixa també suposar que fou obra dels catalanistas, aixís com també els tractes tinguts ab en Limón per aquella gripia, que ell tracta de defensar, potser per esperit de cos.

Y tot aixó fet ab aquell aire de ignocencia ab el que ell sab enbolcallar la calumnia esfumantla fins a perdes de vista!

Com a mostra del estil empleat per en P. del O. aquí va aquest petit paragraf:

"E encara les taques de fang se netejen ab leixiu; mes altres taques hi ha que resten sempre e encare com mes se freguen e refreguen, mes visibles son."

Com, per exemple, aquella que algú que nosaltres sabem va encastarse damunt quan el célebre tarugo del Marqués d'Ayerbe.

Y's comprén que siga visible, perque al dir de malas llenguas feya 4,000 duros d'ample.

Y encara dirán que la policia espanyola no serveix pera res!

Figureus que per tot Europa ja feya una repila de

mesos que no paravan els polissóns dels respectius païssos de buscar la célebre familia Humbert, que tant y tant ha donat que parlar a Fransa y fora de Fransa ab motiu de la famosa caixa sense caudals de que se servían aquells honrats individus pera pescar els diners del próxim.

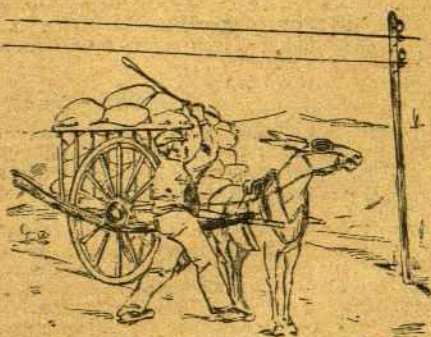
Donchs, ab tot y ser buscada la exemplar familia per tots els païssos d'Europa... no ha sigut trobada sino a Madrit, hont sembla que residia d'ensá que va escapar-se de Fransa.

De manera que aquesta vegada hem fet la pols a tot Europa. Be se n'han fet de tips de buscar a Bèlgica, a Holanda, a Suissa y altrás terras. Donchs, ab tot y tant buscar, no més han pogut trobar als lladres els polissóns de Madrit. Y aixó que aquells guindillas n'han tingut prou ab que se'ls avisés per medi d'un anónim de la presencia a la Cort dels esmentats individus.

Lo qual no deixa de demostrar en la nostra policia una gran perspicacia, sobre tot, si's té en compte que'ls tals Humbert encara no feya un any que eran a Madrit.

Y no cal pas que'ls policias d'altrés punts d'Europa

UN EDISSON DE CARRETERA

1. —¿Et negas a caminar?

se'n riguin, dient que ab tant temps n'hi há pera haver realitat la captura una y mil vegadas, donchs si tal diuen, se'ls podrà contestar y ab rahó:

—No val a fer el maco, mestres, que al cap y al últim vosaltres feya igual temps que buscavau als Humbert y, a pesar de tot, no'ls haviau sapigut trobar.

L'altre día en Pol en la secció de la *Ve u* titulada "Al día" sofrí una rëlliscada d'aquellas que fan director de periódich *perdido*.

Referintse a las llengües ab que parlan els reys d'Europa als seus pobles, digué que'l de Bèlgica parlava lo mateix francès que txec ab els seus súbdits, quan devía dir que lo mateix parlava en francès que en flamenc, perque alló del txec és cosa d'Austria.

Y tu, Doys, beneit del cabàs, que no vas adonarten y aixó que no feres poca broma ab el solt de referencial Devías tenir el cap a tres quarts de quinze, o a las regions asiáticas, com si diguessim.

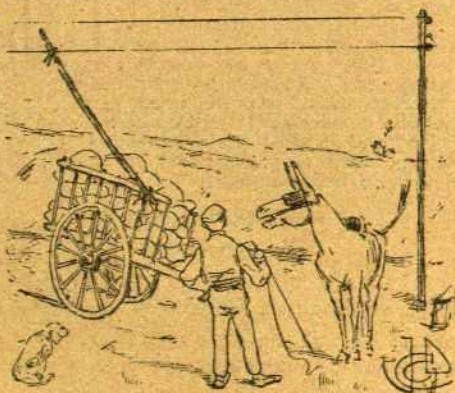
Y ara digas al teu principal que quan li torni a escapar alguna altra *erudició*, com aquella que ja sabs, imiti a n'en Pol perque aquet al adonarse de la planxa li va faltar temps pera rectificar entonant un *mea culpa* com una casa.

Ton amo en el seu cas hauria repetit lo del txec, recatxec, txec, txec, fins a reventar o fins a que'l prenguessin per un bolero repicant las castanyolas.

L'Eco de Navarra ha tornat a repercutir els brams dels polítichs madrilenys.

L'altre día, parlant de la qüestió dels idiomas regionals, clavava una cosa als que no tenim com a parla natural la llengua castellana volen restablir los *ladridos primitivos*.

¿Que no saben els navarros lo que's fa ab els burros

3. y quan passi la corrent ab un quart serém a Vich.

guits? Donchs se'ls hi lligan las potas de darrera ab las del devant y aixis s'evita que'ls que son a la vora prenguin mal.

Créguinnos; adoptin el procediment.

Un dels primers actes d'una elevada personalitat civil al arribar a Barcelona fou el prohibir la segona conferencia que ara fa dos dissaptes devía donar el professor de Química senyor Brugués al "Institut obrer catalá" sobre'l *treball del vidre en el Laboratori*.

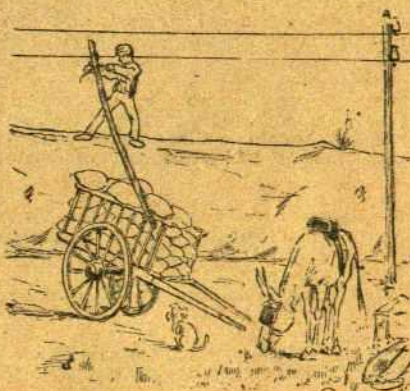
Com que aquestos senyors al arribar aquí sempre van molt venuts y llavoras semblava que'ls treballadors vidriaires intentaven una vega, *nuestra celosa primera*, etc., devía dirse *vidritos d mi!* Y ell que si que la priva.

Aixó ens recorda aquell cas tan salat d'un qüefe de columna que a la darrera guerra carlista va plantar de lluny unas quantas descàrregas a una colla de Sant Mus que feya l'arrós, prenentla per una partida armada.

¡Las forquillas li semblavan remingtons!

Al senyor Fontcuberja, regidor que no s'acosta quasi be may a l'Ajuntament, l'altra día li entrá la fantasia d'assistir a la sessió y, com que bada, va ficar els peus a la galleda.

Figúrinse que quan tothom demanava un cástich exemplar pels regidors indignes se li acut a dit senyor proposar per árbitre, no dirian a qui?.. ¡Al Governador!

2. Donchs aquí del meu enginy

¡Mare de Deu y quin bullit va armarse! Y quantas y de quinas va sentirsen aquell bon senyor!

D'aqueixa feta abans es deixarà ratllar com el formatge de Parma que deixar sentir altra vegada sa autorisada veu al Consistori.

—Per fer un be a la ciutat jo aquí dintre m'hi ficat perque la porta era oberta.

¡Potser si que hauré badat!...

—¡Si que has badat, Fontcuberta!

El CALENDARI DE ¡CU-CUT! PERA L'ANY 1903, apareixerá, com tenim dit en altre lloch, el día 31 del actual, que és la verdadera fetxa de l'aparició dels Calendaris, quan aquets es publican sens altre móvil principal... que'l de publicarles pera esplayament del públich.

Som tan tocats y posats en las nostras cossas, que fins teniam pensat ferlo sortir a las doze en punt de la nit del darrer día del any en que comensará a corre la primera hora del 1903, però hem desistit d'aquet puritanisme pera no causar molestias al públich, que hauria sigut capás de deixar el caliu dels ll nsols y llensarse al carrer a comprar el CALENDARI ab perill d'agafar algún refredat que pesaria per sempre en las nostras consciencias.

Per considerarho de justícia y restablir la veritat en son lloch hem d'aclarir un *concepte gràfic* del nostre número anterior que segons tenim entès ha sigut interpretat malament per algunes personas.

Ens referim al gravat de la pàgina 888 del número de referència que du per títol "En la sessió del dia 11", fent avinent que cap de las figuras que treuen el nas per sota d'aquella manta representa o hem volgut que representés al regidor senyor Avila.

Consti, donchs, aixís, perquè si estém distanciadíssims del esmentat senyor en idees polítiques, som els primers en reconèixer la seva probitat com a home públic y altras qualitats personals de las que'n van molt escassos altres companys seus de comunió política.

L'Odón de Buen en una conferència que va donar l'altre dia als seus electors de la Barceloneta va dirshi que no volia ser diputat y que no'n seria fins... que l'elegissin.

¡Molt be, maco! Ja's veu que li aprofita el ser doctor en ciencias, perquè sentencias aixís no més surten de cervells excepcionals com el seu.

Pel demés d'aixó de no volguer ser diputat rebaixin una mica y de las esperansas de que sigui el verdader poble qui l'elegeixi rebaixin un tros.

Es una verdadera llàstima que La Garriga no elegeixi diputat exclusiu de la població, donchs allí sí que'l votaria tothom, fins l'*hipparion* que hi va descobrir y tots els *fóssils* de la mateixa especie que menjan el pinso a la cort de cada casa.

El conegut farmacèutich senyor Morelló ha regalat als seus clients ab motiu de l'entrada d'any unas elegants llibretas de notas acompanyadas de la corresponent llapidera de las que se n'ha servit remétrems alguns exemplars.

Mil mercés y que l'any nou li sigui ben generós en bronquitis, costipats, ronqueras, etc., etc., pera que pugui seguir lluhintshi com fins ara las sevas populars pastillas que, ab tot, celebrariam no haver de necessitar.

En Lerroux, que's troba actualment a Barcelona, va dir en un còrdol d'amichs que'l discurs pronunciat al Congrés pel senyor Doménech y Muntaner no va agradarli.

Els nostres lectors recordaran que'l diputat catalanista va denunciar que hi havian agitadors a sou del Govern.

Encara que'ns dolgui hem de reconèixer que aquesta vegada en Lerroux ha sigut sincer.

Estant a Madrid els presidents de las societats econòmiques de Barcelona, varen anar a visitar a la Reina, la que va dirshi entre altras coses: "Cuando yo era Regente, Barcelona, estaba muy interesada en la cuestión de la zona neutral, que creo que ya tienen ustedes concedida..."

No, senyora, no. Els Goversns als que V. M. otorgava la confiança, que son els mateixos de vostre fill augst, a Catalunya ja no li concedeixen més que lleys de represió com la den Silvela y decrets com el comte de Romanones.

Per lo que pugui beneficiar a la regió, els Goversns centralistas no se'n recordan de nosaltres, lo que fa que nosaltres, pagantlos ab la mateixa moneda, ha guém comensat a prescindirne en tot lo que podem.

¿Saben qui ha resolt satisfactoriament per Barcelona la qüestió del 16°? En Lerroux, en Comas y Masferrer y en Collaso.

Y donchs, ¿qué van anarhi a fer a Madrid els presidents de las societats barceloninas?—preguntarán vostés ab tota la rahó.

Res, a menjar callos y caracoles.

Com a model de *avant-programa* polítich electoral cursi, transcribim la carta que'l senyor diputat per Castelltersol ha dirigit a las personas més influents del seu districte:

"Muy señor mío: le manifiesto como en las próximas elecciones á Diputados á Cortes que forzosamente tendrán lugar á no tardar, yo me presentaré

candidato por ese distrito de Castelltersol, con aprobación de mi illustre jefe Sr. Silvela, y por cuyo motivo le ruego no tomen compromiso de apoyar á otra persona, á fin de que la elección resulte por unanimidad al igual que la anterior.

Soy de V. S. S. S. y amigo

A. Sala y Caba."

La carta és d'un primorós istil, però el no tomen compromís, val un imperi acadèmic, tant com els desitjos que manifesta perquè l'elecció vinenta tingui la mateixa *unanimitat* que las passadas, és a dir, sense votants.

L'home s'ho ha pres de lluny, per alló de que ab palla y temps maduran las nespras y perquè com a bon sastre coneix el panyo y sab que ab ilustres quefes com en Silvela, no val a badar, molt més quan en els temps d'ara res hi há segur y no seria estrany que algún d'altre, sense matinar tant, y ab un programa catalá, se li menjés la nespra deixantli sols la palla.

(POR CORREO)

¿Quieres decirme,
Odón bendito, (1)
si de tu charla
fenomenal
queda probado
que nada temas
de la *legía*
municipal?

¡Yo soy honrado!
Yo nada temo
de la inspección;
pues un negocio
que propusimos,
hace ya tiempo,
por mi desgracia
no salió bien.

Bons mots

En el foyer del *Edén* entre una "divette" de quarta fila y un senyor gras, carregat d'anells:

—¡Sembla que son bons aquets brillants!...

—Per aixó no'ls poso a la teva disposició, perquè, de portarlos tu, tothom creuria que son falsos.

En Ton y en Biel, després d'alguns anys de no veure's:

—¡Ja ho deus sapiguer que va morir en Blay!...

—¡En Blay!... ¿Y fa molt temps?

—Mirat, ja veurás... d'ensá que restá viuda la seva donal...

—Bé... Y tant mateix l'Agustí s'ha tornat cego...

—¡Cego?... ¿Qué dius ara?... ¡No deu fer pas molt temps!...

—Veurás, molt temps... ¡d'ensá que va perdre la vista!...

MACOS Y MICOS

MACOS: Joseph Batista; J. A. V. P. O. Q. P.; *Peta cantis de Badalona*; Hu-han Manobre; A. B.; P. M. R.; *L'hereu*; Rigobert d'Ayxtart; Said; J. M. R. L. S.

MICOS: A. V. C.; *Un repica trujas*; J. C. C.; A. C.; R. C. P.; E. S. N.; J. Ll. y B.

Xim: Anirá retocat; W. S.: ¡De debó ens pegará per dir lo que diém "del excelso Marquina, uno de los primeros autores de España"? ¡Qué mieceedo!!... *Arres Nonor*: La poesia no está malament però ha perdut bona part de la seva oportunitat; *Fort*: Lo mateix li diém: *Un arrel de boig*: Las *baturradas* no fan per nosaltres; *Planetafera*: El "xisto" es vulgar; *Sanche de Pussa*: Anirá'l "Bon mot".

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO 41

XARADA: *Ta-rra-go-na*.

TARGETA: *Terra baixa*.

CREU NUMÉRICA: *Florencia*.

(1) Beneyt.

Concessionaris exclusius
KOLDOS Y C.^a

37, Rambla del Centre, 37

SECCIÓ D'ANUNCIS

Administració especial
pels anuncis

37, Rambla del Centre, 37

CALLICIDA LLUCH

Mata's ULLS DE POLL

y tota classe de DURICIAS

Preu: UNA pta.

DIPÓSITS.—Madrid: Dr. Fuentes, Hortaleza, 110; Barcelona: V. Ferrer, Princesa, 1; Zaragoza: H. de Alejaudre, Independencia, 6; Valencia: H. Meseguer, Palau, 15, y farmacia del autor, Sant Felip, 123, Sant Gervasi (Barcelona) y principals d'Espanya y América.

Brisas del NILO

Polvos refrescants y adherents a 1'50 ptas. la capsula

DROGUERÍA de JOAN FERRER Y TORELLÓ

PORTAL DEL ANGEL, 2

NOTAS UTILS

L'apropiada aplicació del Ozono; o siga del oxigeno tricondensat per influència elèctrica, és d'èxit segur y ràpid, sense medicaments, en moltes enfermetats, especialment en las següents: TUBERCULOSIS PULMONAR, coqueluche, bronquitis, laringitis, enfisema, asma, anèmia, clorosis, infeccions, etc. (La coqueluche o catarro dels nens se cura en vuit dias).—Poli-clínica del Dr. Ballester Marín, Conde del Asalto, 18.—De 11 a 1 y de 4 a 7; dias festius, de 9 a 11.

SOMBRERERIA «LA COMERCIAL»

PERA BONS BARRETS VISITEU AQUESTA CASA

7, Vidre, 7

Entre plassa Real

y carrer Escudellers

L'amo d'aquesta acreditada Sombrereria desitja a nostres lectors, als seus clients, com també al públich en general, unas bonas festes de Nadal y un bon principi d'any nou.

HERNIATS (Trencats)

Pera l'alivi absolut y curació radical de tota classe d'hernias, els metges més il·lustres recomanen ab preferència als demés sistemes l'ús del acreditat braguet

OPTIM HERNIAL VIVES, aparato medicinal únic a Espanya ab patent d'invenió, construït y aplicat baix la direcció facultativa.

Despatx: de 9 a 1 y de 3 a 7.—Unió, 17, entressol

LAS TINAJAS

Olis d'olivas de nova cullita superiors y savon pera rentar
CARME, 13, Y SUCURSAL PLASSA NOVA, 2

Tos, Catarro, Asma

El xarop pectoral d'Ewars, cura's refredrats de pit, ronques, catarros, la

tos seca y humida y els atachs asmàtics.—Frasch 2 pessetas.

Farmacia Borrell, Asalto 52, cantonada a la de Sant Ramon

Preneu la Solució Cases

y tindreu gana, robustesa y salut

Farmacia Puchades y Cases.—Plassa de la Llana, 11

NERVIS

la epilepsia, histerich, convulsions, vertichs, tremolors, insomni, migranya, dolors neuràlgichs, palpitations y demés accidents nerviosos se curan sempre ab l'ELIXIR BERTRAN ¡16 anys de gran èxit!

Venda: Farmacia Bertran. Plassa Junqueras, número 2

A casarse tocan

Pera regalos de boda compreu a gust a la fàbrica, Jaume 1, número 17. Única premiada

¿TENIU TOS?

proveu las pastillas del

Dr. SASTRE Y MARQUES.—Hospital, 109

CUIRO ARENAT

PERA TEULADAS

IRROMPIBLES

(AB PRIVILEGI)

J. Esteve, Plassa Nova, 12

Per més detalls demanij el catàlech

¡FUMADORS!

¿Voléu fumar bon pager?

Proveu l'acreditat

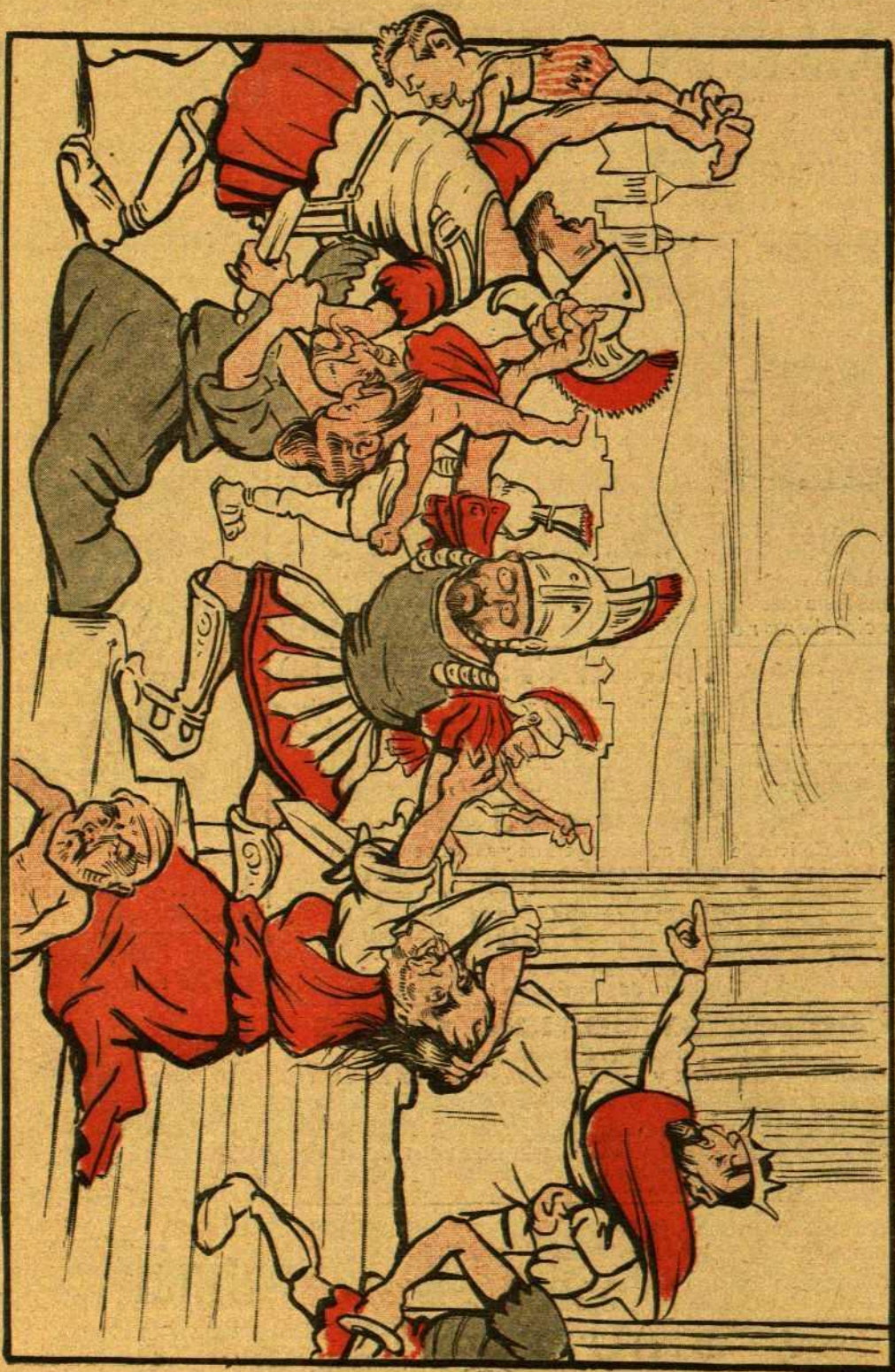
DIPOSIT A BARCELONA.—HOSPITAL, 19

Diner

al acte en lletra a propietaris ab sa sola firma.

A indivisos, Us defruits, etc., etc., y en Hipotec i ab promptitut economia, reserva absoluta. Tracte ab l'interessat únicament. Passatge Escudellers, 7, primer 1.ª, de dos quarts de dotze, a las quatre tarde.

HERODES-CAMBÓ O LA DEGOLLACIÓ DELS IGNOCENTS

El rey Herodes-Cambó
feu degollar la canalla

que en l'assumpte de consums
hi arrendava... la ganancia.

